

POSTANOWIENIE

19 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 19 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.P.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 29 czerwca 2023 r., V ACa 459/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2 zasądza od Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz M.P. 5400 zł
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami
ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 czerwca 2023 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, na skutek apelacji pozwanego, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 20 grudnia 2021 r., skracając okres, za który należały się powodowi odsetki ustawowe za opóźnienie i uwzględniając podniesiony przez pozwanego zarzut zatrzymania (pkt I), a w pozostałym zakresie oddalił apelację (pkt II) i rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt III).

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając go w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) przejawiającą się w zastosowaniu przez Sąd drugiej instancji art. 385¹ § 1 k.c. do umowy kredytu walutowego, z pominięciem tego, że umowa zawierała postanowienia umożliwiające wypłatę i spłatę kredytu – według wyboru kredytobiorcy – w walucie obcej albo walucie polskiej. Wskazał ponadto, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), w ramach którego pyta, czy w razie wyeliminowania z umowy postanowień odsyłających do tabeli kursów banku, możliwe byłoby jej utrzymanie i wykonywanie w oparciu o postanowienia umożliwiające wypłatę i spłatę kredytu bezpośrednio w walucie obcej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o jej odrzucenie w zakresie punktu pierwszego wyroku Sądu Apelacyjnego oraz o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania w pozostałym zakresie, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Postanowieniem z 16 października 2023 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie odrzucił skargę kasacyjną w odniesieniu do punktu pierwszego wyroku Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skargę kasacyjną można uznać za oczywiście uzasadnioną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze jest dostrzegalna *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to zatem jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą

i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa (zob. postanowienia SN: z 29 listopada 2022 r., I CSK 4912/22; z 30 listopada 2022 r., I CSK 2735/22; z 20 października 2023 r., I CSK 1612/23; z 26 października 2023 r., I CSK 76/23, i z 31 października 2023 r., I CSK 4805/22).

Skargi kasacyjnej nie można uznać za oczywiście uzasadnioną, co wykazał sam skarżący, poświęcając aż 31 punktów skargi (5 stron) dla udowodnienia tezy przeciwnej. Gdyby skarga w rzeczywistości była rzeczywiście uzasadniona, nie byłoby konieczne prowadzenie w tej mierze obszernego wywodu, a wystarczałoby jedno krótkie stwierdzenie. Argument skarżącego co do oczywistego uzasadnienia skargi opiera się na założeniu, że zawarta umowa była umową kredytu walutowego a nie denominowanego albo indeksowanego. Sąd II instancji szczegółowo uzasadnił, dlaczego w rzeczywistości tak nie jest, a wywodowi temu nie można odmówić racjonalności.

Przechodząc do sformułowanego przez skarżącego zagadnienia prawnego, wskazać należy, że art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. odnosi się wyłącznie do problemu o charakterze prawnym, którego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności. Jego rozstrzygnięcie powinno przyczynić się do rozwoju prawa (zob. np. postanowienia SN: z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18, i z 29 stycznia 2025 r., I CSK 1655/24; z 10 czerwca 2025 r., I CSK 711/24).

Obecnie nie budzi żadnych wątpliwości, że konsumenta nie wiążą postanowienia uprawniające bank do jednostronnego określania kursu waluty, w oparciu o który wyliczano rozmiar zobowiązań kredytobiorcy (art. 385¹ § 2 k.c.). Ich wyeliminowanie czyni niemożliwym dokonanie odpowiednich przeliczeń celem wyznaczenia wysokości zobowiązań z umowy kredytu. W punkcie drugim uchwały pełnego składu Izby Cywilnej z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22 (OSNC 2024, nr 12, poz. 118), Sąd Najwyższy wskazał, że w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie. Na podstawie art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym uchwała ta ma moc zasady prawnej i wiąże Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie.

Formułując zagadnienie prawne, skarżący przyjmuje, że możliwa była wypłata kwoty kredytu w walucie obcej, co odbiega od ustaleń co do treści stosunku prawnego między stronami przyjętych przez Sąd Apelacyjny. Podzielić trzeba jednak te ostatnie ustalenia, z których wynika, że wypłacana przez bank kwota kredytu miała zostać przelana na rachunek bankowy dewelopera w walucie, w jakiej był prowadzony, czyli – jak wynika z umowy – w złotych. To przesądza, że zamiarem pozwanego było wypłacenie powodowi kwoty kredytu w złotych i czyni sformułowane zagadnienie prawne nieprzydatnym dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3 i 4 oraz art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2, § 2 pkt 7 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Sąd Najwyższy nie zasądził zwrotu kosztów poniesionych na opłatę skarbową od pełnomocnictwa, gdyż nie można ich uznać za koszt niezbędny w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. Pełnomocnik, który złożył odpowiedź na skargę kasacyjną, był umocowany do reprezentowania powoda przed Sądem Najwyższym już na podstawie pełnomocnictwa dołączonego do pozwu.

Marcin Krajewski

(E.M.)

[SOP]